

Nederlands Bijbelstudie Circulaire

21e jaargang nummer 1

Juli 2011

De gemeente van Christus

Eeuwenlang hebben miljoenen mensen in allerlei kerken in alle landen van de wereld deze belijdenis uitgesproken. Wat ligt er een geweldige geestelijke waarde in het feit, dat zovelen deze gedachte uitspreken en daarin hun geloof belijden.

Zou het nu niet vanzelf spreken, dat we als gevolg van deze gemeenschappelijke belijdenis een alles omvattende eenheid van christenen mogen verwachten?

De feiten geven helaas iets anders te zien. De geschiedenis van de christelijke kerk geeft een hopeloze verdeeldheid te zien. Is er dan geen mogelijkheid om de belijdenis van die gemeenschap der heiligen ook inderdaad te beleven?

Als God mensen tot deze gemeenschap roept door te geloven in Zijn Zoon Jezus Christus, heeft Hij toch ook gewild dat deze gemeenschap zou openbaar worden. In dat geval mogen wij verwachten dat de Bijbel, die als richtsnoer van het persoonlijk geloofsleven is gegeven, ook aanwijzingen zal moeten bevatten om die gemeenschap met andere gelovigen te ervaren. Is er in de Bijbel een vaste lijn aangegeven volgens welke de Kerk van Christus op aarde zich zou

openbaren? Als die aanwijzingen zijn gegeven, is het dan mogelijk dat deze zo vaag zijn gehouden dat ieder er van kan maken wat hem goeddunkt?

Hoe is het ene geloof in één en dezelfde Godsopenbaring in overeenstemming te brengen met de vaak hopeloze verdeeldheid onder de gelovigen?

Voor ieder die een open oog heeft voor deze vragen dringen zich talloze andere vragen op. Vragen waarop we een eerlijk en duidelijk antwoord mogen verwachten.

Waar is die ene gemeente waarover Jezus heeft gesproken? Waar is dat volk, de ekklesia, waarin de opgestane Heer aanwezig is met al Zijn genadegaven?

Hoe kunnen wij dit in de praktijk beleven?

Dit zijn zo een aantal essentiële vragen waar het bij ons onderwerp om gaat. Het blijken heel oude vragen te zijn, waarop velen nooit een antwoord hebben gevonden. Is het dan wel verantwoord om tijd en aandacht te besteden aan deze vraagstukken?

Het lijkt een waagstuk om met dit onderwerp bezig te zijn. Maar wij hebben het als een uitdaging gezien om de praktijk van kerk en gemeente aan de toets van de Heilige Schrift te onderwerpen.

Deze uitdaging leidt tot een spannend avontuur waarin vele verrassende ontdekkingen worden gedaan. Het gaat om de vraag:

Wat leert de Bijbel over de Gemeente van Christus?

Toen het getuigenis van de opstanding van Jezus Christus voor de eerste keer in Jeruzalem werd verkondigd, nu bijna tweeduizend jaar geleden, kwamen mensen tot het geloof in Christus. Wij lezen daarvan: "Die dan zijn woord gaarne aannamen, werden gedoopt; en er werden op die dag tot hen toegedaan omtrent drie duizend zielen. En zij waren volhardende in de leer der apostelen, en in de gemeenschap, en in de breking des broods, en in de gebeden." Hand.2:41, 42

Het beeld dat de christelijke kerk te zien geeft wijkt wel sterk af van dat begin. Is dat een ontwikkeling, een evolutie, of zijn er een aantal ernstige afwijkingen van wat God heeft bedoeld? Er is in de loop der eeuwen al heel wat gezegd en geschreven over

dit onderwerp. Helaas ontbreekt het aan éénheid van inzicht over wat de Bijbel hierover leert. Vandaar ook het bestaan van een groot aantal kerkformaties en geloofsgemeenschappen, die soms weinig verbinding met elkaar hebben, in de praktijk ver van elkaar afstaan en zelfs elkaar bestrijden. Daardoor heeft de kerk in zijn algemeenheid in de wereld een slecht imago gekregen en wordt de boodschap van de Bijbel in diskrediet gebracht.

De verleiding is groot om te gaan zoeken naar de wortels van allerlei kerkelijke inzichten die de openbaring van de ene Gemeente van Christus verhinderen. Wij willen evenwel niet op deze wijze te werk gaan omdat dan het gevaar bestaat dat wij negatief bezig zijn.

Het is veel belangrijker ook hier weer de allesbeheersende vraag te stellen: "Wat zegt de Schrift?"

Wij willen dan a priori vaststellen dat wij die Schrift aanvaardden als het levende, onveranderlijke woord van God, geïnspireerd door de Heilige Geest. 2Tim.3:16; 2Pet.1:21

Wij zullen dit onderwerp in een aantal hoofdstukken behandelen:

- 1. Het begrip Gemeente**
- 2. De oorsprong van de Gemeente**
- 3. Het wezen van de Gemeente**
- 4. De roeping van de Gemeente**
- 5. De toekomst van de Gemeente**

Ter introductie wijzen wij op o.a. vier uitspraken in het Nieuwe Testament:

1. "Het huis Gods, hetwelk is de Gemeente des levenden Gods." 1Tim.3:15
2. "Ik zal Mijn Gemeente bouwen." Mat.16:18
3. "De Gemeente Gods, welke Hij verkregen heeft door Zijn eigen bloed." Hand.20:28
4. "(God) heeft Hem (Christus) aan de Gemeente, welke Zijn lichaam is, gegeven tot Hoofd." Ef. 1:23

Het is goed nog eens te herhalen dat wij moeten uitgaan van de gegevens, vervat in het Nieuwe Testament. Immers niet alleen met betrekking tot de dogmatiek (geloofsleer) en ethiek (zedeleer), maar ook voor alle kerken gemeenschapsvragen is Gods Woord, en daarvan in het bijzonder het Nieuwe Testament, de enige bron van informatie. De Bijbel, het woord van God, heeft het beslissende woord inzake deze vragen met betrekking tot de Gemeente.

Alle overige geschriften, mogen zij nog zo waardevol zijn, kunnen niet dienen als bron van informatie. Bij de bestudering van de oud-christelijke geschriften blijkt dat reeds spoedig na het ontstaan van de christelijke kerk ernstige afwijkingen van de nieuwtestamentische praktijk voorkomen.

Als wij de kerk- of gemeentevragen willen bestuderen vanuit het Nieuwe Testament in het licht van het oerchristendom, zullen we terug moeten gaan niet tot één of ander willekeurig tijdstip in de kerkgeschiedenis, b.v. de reformatietijd, maar tot de tijd van de eerste apostelen.

Op deze wijze zullen wij een verantwoord inzicht verkrijgen ten aanzien van de Gemeente van Christus. Wij moeten echter niet menen dat de Bijbel een complete kerkorde geeft, of gemeentevorschriften die zo in details zijn uitgewerkt dat dit tot een uniforme gemeentepraktijk leidt. Het gaat om de grote lijnen, die het wesen van de Gemeente van Christus betreffen. Die lijnen zijn duidelijk in Gods woord vastgelegd en daar willen wij steeds mee bezig zijn.

Als wij "kerkgeschiedenis" bestuderen, komen we tot de conclusie dat er nooit een tijd is geweest, waarin de Gemeente van Christus als een éénheid openbaar werd. Dat moet echter geen reden zijn ons maar bij de zaak neer te leggen. Anderzijds moeten wij niet de verwachting hebben dat wij nu de opdracht hebben deze algemene eenheid tot stand te brengen.

Bij het bestuderen van de bijbelse gegevens zal blijken, dat niettegenstaande veel verschil en verscheidenheid, soms ook verdeeldheid en verscheurdheid, er toch veel is, waarin wij samen onze richting kunnen bepalen.

1. HET BEGRIIP GEMEENTE

Als we ons in het algemeen bepalen bij het begrip Gemeente, kunnen we dat doen door vier aspecten te belichten:

- a. de naam die in het Nieuwe Testament wordt aangegeven,
- b. deze Gemeente van Christus als een nieuwe schepping,
- c. geen organisatie – wel organisme,
- d. daarom ook niet de voortzetting van het volk Israel.

Als na de opstanding van de Heere Jezus Christus de apostelen de boodschap van de genade van God door het verlossingswerk van Christus verkondigen, komen mensen tot geloof. Daardoor ontstaat een nieuwe gemeenschap: naast de Joden en heidenen is er voortaan ook de Gemeente Gods. ^{1Kor.10:32}

Wij willen er nu reeds de nadruk op leggen dat de eerste christenen niet een Joodse sekte waren, waaraan later ook gelovigen uit de heidenen werden toegevoegd. Het is iets geheel nieuws, een gemeenschap van mensen die waarachtig in Christus geloven. Daarin onderscheiden zij zich van de overige mensen. Joden zowel als heidenen hebben collectief de Heere Jezus Christus afgewezen, maar ieder die Hem persoonlijk aanneemt krijgt deel aan het heil. ^{Joh.1:12}

Dat heil betekent niet alleen vergeving van zonden, maar ook het ontvangen van eeuwig leven. ^{Joh.5:24}

Eeuwig leven hier en nu, betekent het ontvangen van en vervuld zijn met de Heilige Geest. Die Geest, dat leven, brengt allen samen die daar deel aan hebben.

1a. De naam "ekklesia"

De naam waarmee deze gemeenschap in het Nieuwe Testament wordt aangeduid, is in de Griekse taal "ekklesia". In de meeste Nederlandse bijbelvertalingen is dit woord weergegeven met "gemeente".

Dit woord ekklesia komt in het Nieuwe Testament dan weer in twee betekenissen voor:

a. als benaming van de universele gemeenschap van ware christgelovigen door alle tijden heen. Zo vinden we het ongeveer 10 maal o.a. in Hand.20:28; Ef.1:22; 3:10; 5:23; Kol.1:18 en ook in Mat.16:18.

b. als aanduiding van een of meer plaatselijke gemeenschappen van christenen. In deze betekenis komt het woord ekklesia ongeveer 110 maal voor. Enkele van die Schriftplaatsen zijn:

"En er kwam grote vreze over de gehele Gemeente." ^{Hand.5:11}

"En de Gemeente gegroet hebbende, ging hij af naar Antiochie." ^{Hand.18:22}

"Groet ook de Gemeente in hun huis." ^{Rom.16:5}

"Als gij samenkomt in de Gemeente." ^{1Kor.11:18}

"En ook gij... weet, dat... geen Gemeente mij iets medegedeeld heeft." ^{Fil.4:15}

"Groet de broeders, die in Laodicea zijn, en Nymfas, en de Gemeente, die in zijn huis is." ^{Kol.4:15}

Wie al de plaatsen wil bestuderen doet er goed aan die in het Nieuwe Testament op te zoeken aan de hand van een concordantie. Het beste is dan nog dit te doen met behulp van de Griekse concordantie waarin bijna alle teksten met het woord ekklesia voorkomen.

Het is een eigenaardig gegeven dat wij van dit veel voorkomende woord toch niet gemakkelijk de juiste bete-

kenis kunnen leren kennen. Om de exacte betekenis te leren kennen doen wij er goed aan na te gaan waar het woord in het profane Grieks werd gebruikt. Daar is het over het algemeen de aanduiding van een door middel van een heraut bijeengeroepen volksvergadering van vrije burgers. Zo was het woord in de Grieks sprekende wereld bekend en van daaruit hebben de apostel Paulus en de andere bijbelschrijvers het overgenomen.

"Paulus' eigen woord ekklesia, waarvan de klank voortleeft in église, wordt noch door "kerk", noch door "gemeente" geheel gedekt."

(Dr. A. van Veldhuizen: "Paulus' brief aan de Romeinen", pag.42)

"Das griechische Wort "ekklesia" kommt sprachlich von "ek" (heraus) und "kalleo" (rufen) her. Doch ist auf diese Ableitung nicht allzuviel Nachdruck zu legen... denn Ableitung eines Wortes und Wortsinn sind durchaus nicht notwendig dasselbe. Dass Wort selbst ist unübersetzbar... Die Hauptsache ist, dass man mit dem Wort den rechten Sinn verbindet." *(Dr. Erich Sauer: "Der Triumph des Gekreuzigten", pag. 67)*

Ons Nederlandse woord "gemeente" is misschien toch wel een woord dat vergaand de betekenis weergeeft. Deze gemeente is dan "de vergadering die God door (of: in) Jezus Christus heeft vergaderd". *(Dr. A.J. Bronkhorst: "Schrift en kerkorde", pag 136)*

Hoewel het dus moeilijk is een exacte vertaling te vinden, komt het er op aan dat wij begrijpen wat met het begrip gemeente in het Nieuwe Testament wordt bedoeld.

In Hand.5:11 wordt de gemeente voor het eerst genoemd, maar in Hand.2:47 wel reeds aangeduid in de woorden: "...degenen die zalig werden." ("Gemeente", ekklesia, komt hier in de grondtekst niet voor.)

In Hand.19:32 vinden we het woord ekklesia als aanduiding voor een toevallig samengekomen groep mensen. In de Septuagint, dat is de Griekse vertaling van het Oude Testament, komt het woord ook voor. In 1Sam. 17:4 en Jer.26:17 als samengestroomde menigte, terwijl we het in Exodus 16:3, en Psalm 22 vinden als naam voor de gezamenlijke geloofs- en volksgemeenschap van Israel. Als zodanig gebruikte ook Stefanus het woord in Hand.7:38.

We komen tot de conclusie dat het woord ekklesia zowel in de Bijbel als in het dagelijks spraakgebruik een veelzijdige betekenis heeft.

Bij onze verder studie zullen we een aantal bijzonderheden ontdekken betreffende de Gemeente van Christus die met ekklesia wordt aangeduid.

Eerder werd opgemerkt dat de eerste christenen wel uit Israel zijn gekomen, maar geen Joodse sekte waren, zoals wel eens wordt beweerd. Het ging om een geheel nieuwe opzet.

1b. De Gemeente – een nieuwe schepping

Tijdens de historie van Israel wordt wel over de vergadering der kinderen Israels gesproken, maar niet over de Gemeente.

Ook toen de Heere Jezus op aarde was kon er van gemeente nog geen sprake zijn. Slechts éénmaal heeft Jezus er wel letterlijk over gesproken: "Ik zal Mijn Gemeente bouwen."

Mat.16:18 Deze uitspraak wijst heen naar een toekomstig gebeuren. Eerst nadat Christus door Zijn sterven de Gemeente had verworven, zou na Zijn opstanding uit de doden die Gemeente worden gebouwd. Hij was het tarwegraan dat in de aarde is gevallen.

Joh.12:24 De vrucht van Zijn sterven is de Gemeente. Vanaf Pinksteren wordt die Gemeente gebouwd door het werk van de Heilige Geest. "Wij allen", zegt de apostel Paulus, "zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt." 1Kor.12:13

Dat lichaam is de Gemeente, die God Hem heeft gegeven, en waarvan Hij het Hoofd is. Ef.1:22

Door Zijn sterven aan het kruis, waar de scheiding tussen Joden en heidenen is weggenomen, werd een "nieuwe mens" geschapen. Ef.2:15 Deze nieuwe mens is de Gemeente, samen met Hem die het Hoofd is.

"Opvallend is, dat hier van één nieuwe mens wordt gesproken. Ons individualisme zou willen lezen: tot nieuwe mensen... Paulus schrijft evenwel: één nieuwe mens. Hij maakt

ernst met de leden, met het lichaam van Christus, met de kerk als levend geheel, als organisme."

(Dr. S. F. H. J. Berkelbach v. d. Spreukel: "De kerk", pag.39)

De Gemeente is een openbaring van Gods heil in de tegenwoordige genedetijd.

De toeëigening van dat heil geschiedt door geloof. Dit geloof wordt gewerkt door de Heilige Geest als mensen luisteren naar het woord des Heeren. Het is de vrucht van de verkondiging. "Zo is dan het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods." Rom.10:17

"Die Mijn woord hoort, en gelooft Hem, Die Mij gezonden heeft", zegt de Heere Jezus, "die heeft het eeuwige leven, en komt niet in de verdoemenis, maar is uit de dood overgegaan in het leven." Joh.5:24

God zelf bewerkt dan de rechtvaardiging, verlossing en wedergeboorte, maar Hij voegt ons ook bij de Gemeente van Christus. Hand.2:47

Zo ontstaat die Gemeente als vrucht van Christus' verlossingswerk.

Er worden in het Nieuwe Testament een aantal beelden gebruikt om het wezen van de Gemeente, als een nieuwe schepping van God aan te duiden.

1c. Geen organisatie – wel een organisme

Een organisatie bindt mensen samen die een gezamenlijk doel hebben. Mensen worden georganiseerd in het Rode Kruis, met het doel hulp te verlenen. Om een ander voorbeeld te noemen: Meer dan 2 miljoen Neder-

landers zijn georganiseerd in de ANWB. Onderling hebben de leden van die organisatie geen verbinding. Zij hebben alleen gezamenlijke belangen met betrekking tot het verkeer.

Op deze wijze kan en mag de Gemeente van Christus niet worden georganiseerd. De Gemeente is niet een vereniging van mensen met gemeenschappelijke belangen, maar als schepping van God een levend organisme. Als we later onze aandacht richten op het wezen van de Gemeente komt dit nog uitvoeriger ter sprake.

1d. niet de voortzetting van Israel

We hebben al eerder gezien dat de eerste christengemeente geen Joodse sekte was. Het is een nieuw begin en daarom niet de voortzetting van het volk Israel.

Een deel van de theologie is her scheef gegaan met alle gevolgen van dien. Bij nauwkeurige Bijbelstudie blijkt dat het heilsplan der eeuwen, dat God in Zijn raadsbesluit heeft vastgelegd, in fasen wordt uitgevoerd. Voor deze fasen wordt dikwijls het woord bedeling gebruikt. Israel leefde dan in de bedeling van de wet, de Gemeente in de bedeling van de genade. In een volgende bedeling die begint bij de wederkomst van Christus, zullen Israel en de volkeren leven onder de persoonlijke heerschappij van Christus. De conclusie hiervan is dat de Gemeente zijn eigen plaats heeft in het heilsplan van God en dus geen voortzet-

ting is van het volk van Israel.

De beloften die God door de profeten aan Israel gaf, zullen letterlijk in vervulling gaan. Het is ongeoorloofd deze beloften te vergeestelijken en op de kerk toe te passen.

2. DE OORSPRONG VAN DE GEMEENTE

Toen de Heere Jezus sprak over de komst en het werk van de Heilige Geest, had dat niet alleen betekenis voor de individuele gelovige, maar was dat rechtstreeks betrokken op het ontstaan en de opbouw van de Gemeente.

Het heilsfeit van Pinksteren is evenzeer een historisch gebeuren in deze wereld van tijd en ruimte, als het verzoenend sterven van de Zoon van God aan het kruis op Golgotha. Beide heilsfeiten hebben te maken met het ontstaan van de Gemeente. Die Gemeente, waarvan we in Hand.20:28 lezen dat die verworven is "door Zijn eigen bloed".

Na de uitstorting van de Heilige Geest gaven de apostelen met grote kracht getuigenis van de opstanding van de Heere Jezus. Toen werd hun getuigenis het goede nieuws, het Evangelie, dat kracht Gods is tot behoud voor een ieder die gelooft, zowel voor de Jood als de Griek. ^{Rom.1:16}

Met grote vrijmoedigheid getuigden zij, door de volmacht van de Heilige Geest daartoe bekwaam gemaakt. Mannen en vrouwen van Israel waren de eerste luisteraars. ^{Hand.2:22} Zij wer-

den ook de eerste gelovigen. Eerst voegde de Heilige Geest de honderd en twintig volgelingen van Jezus samen tot de Gemeente en daarna werden de anderen toegevoegd. Die anderen waren dan die drieduizend, die het woord van de apostel Petrus aanvaardden en door Gods genade behouden werden. ^{Hand.2:41}

Die eersten waren uitsluitend mensen uit Israel, maar het heil is niet beperkt tot Israel. Wellicht was er bij de apostelen aanvankelijk wel de gedachte dat mensen alleen via Israel tot dit heil zouden kunnen komen, maar de Heer heeft hen al spoedig duidelijk gemaakt dat dit niet het geval is. Wij denken aan de openbaring van God aan Petrus terwijl hij in Joppe was. Bij het lezen van het boek Handelingen wordt duidelijk dat het wel eerst de Jood was, maar daarna ook de Samaritaan en de heiden.

God heeft immers Zijn Zoon gezonden in de wereld, opdat de wereld door Hem behouden zou worden! ^{Joh.3:17} Het evangelie is een blijde boodschap voor alle mensen, voor alle tijden en waar zij ook mogen leven. Toch is het opmerkelijk dat in Rom.1:16 wordt gezegd: "Eerst de Jood." Er blijkt in het handelen van God ten opzichte van de redding van mensen een vaste lijn aanwezig te zijn.

De Heere Jezus heeft aan de apostel Petrus de sleutels van het koninkrijk gegeven. ^{Mat.16:19} Dat betekent niet dat hij aan de poort

van de hemel staat met een grote sleutel en beslist wie wel of niet wordt binnengelaten, zoals dat leeft in de rooms-katholieke traditie.

Als wij de gegevens volgen die in Handelingen zijn neergelegd, zien we heel duidelijk hoe Petrus van deze sleutel-macht gebruik heeft gemaakt, en wel in drie fasen:

1. In zijn boodschap op de Pinksterdag, waarin de betekenis van het lijden, sterven en de opstanding van Christus centraal staan, biedt hij het heil aan het volk Israel aan. ^{Hand.2:14 e.v.}

Het lijkt alsof Israel nog een kans krijgt om gezamenlijk de Christus te aanvaarden. Dat gebeurt niet, maar er zijn duizenden die persoonlijk tot geloof komen en behouden worden.

2. Samen met Johannes gaat Petrus naar Samaria. Daar zijn mensen die de boodschap van Christus hebben gehoord door het getuigenis van Filippus en tot geloof kwamen. Door oplegging der handen maakt hij deze gelovigen uit de Samaritanen deelgenoot van hetzelfde heil dat zij eerder ontvingen. ^{Hand.8:14-17}

Deze apostolische handoplegging was noodzakelijk om ook uiterlijk tussen Joden en Samaritanen de gemeenschap in Christus tot stand te brengen. Het gevaar lag hier immers voor de hand dat hier vanaf het begin een scheiding zou ontstaan tussen Joodse en Samaritaanse christenen. Want in het algemeen hadden de Joden geen gemeenschap met de

Samaritanen. ^{Joh.4:9}

3. In de derde plaats zien wij dat niet Paulus, de apostel der heidenen, maar Petrus naar Cesarea wordt gezonden om de eerste heiden, Cornelius en de zijnen het woord Gods te verkondigen.

Hieruit blijkt dt Petrus, in opdracht van de Heer èn voor de Joden èn voor de Samaritanen èn voor de heidenen het koninkrijk ontsluit. Zo ontstaat dan, in plaats van de tot daar toe geldende tweedeling (Joden en heidenen) een driedeling der mensheid: Joden, heidenen en de Gemeente Gods. ^{1Kor.10:32}

Het opmerkelijke dat in de Bijbel steeds weer naar voren komt, is dat er een grote scheiding door de hele mensheid loopt. Sinds de zondeval, zoals die in het eerste bijbelboek als een historisch feit is vermeld, is het menselijk geslacht in twee delen gesplitst. Kain en Abel zijn daarvan het eerste voorbeeld. Het ene deel – en dat lijkt op het eerste gezicht het grootste deel – is nog steeds in opstand tegen God. Het andere deel is door Gods genade tot Hem teruggebracht. In Genesis wordt ons verteld van Henoch, Noach, Abram en anderen die zich van de andere mensen onderscheiden, omdat zij de levende God dienden.

Uit Abram ontstaat het volk Israel, door God aangewezen en verkoren als centrum van Gods heilsopenbaring. Daarom moest dat volk afgescheiden

van de overige volkeren leven.

Die grote scheiding loop ook in het Nieuwe Testament door. Maar nu tussen de ongelovige Joden en heidenen enerzijds en de Gemeente van Christus aan de andere kant van deze scheidslijn.

Het blijft de antithese. Kerk en wereld kunnen nooit samengaan. Zoals Israel was afgezonderd van de volkeren en verplicht was, ook zo te leven, zo is de Gemeente uitgetrokken, afgescheiden van de wereld door het kruis van Christus. ^{Gal.1:4} De christenen zijn nog wel in de wereld, maar niet meer van de wereld. ^{Joh.17:15}

Zo ontstond de Gemeente als een schepping van God. Zo wordt die Gemeente, door het werk van Zijn geest vanaf Pinksteren gebouwd.

Samenvatting:

De Gemeente is de vrucht van Christus' verlossingswerk.

De Gemeente ontstaat na de opstanding van Christus uit de doden.

Als zodanig is die Gemeente een gemeenschap van verlostte mensen.

3. HET WEZEN VAN DE GEMEENTE

Er worden in het Nieuwe Testament een aantal beelden gebruikt om het wezen van de Gemeente aan te duiden. Bij het gebruik van voorbeelden moeten we de beperkte betekenis van een beeld voor ogen houden.

De beelden worden gebruikt om verschillende aspecten van een bepaalde zaak, in dit geval van de Gemeente, aan te duiden. Als de Heere Jezus ons duidelijk wil maken dat een

vruchtbaar geestelijk leven afhankelijk is van onze gemeenschap met Hem, gebruikt Hij het beeld van de wijnstok. "Ik ben de ware wijnstok en gij de ranken..." ^{Joh.15:5}

Hoewel hier in de eerste plaats de nadruk valt op het persoonlijk geloofsleven, wordt tegelijkertijd duidelijk, dat de ranken gezamenlijk een beeld zijn van de Gemeente.

De verantwoordelijkheid voor ieder lid van de Gemeente, dus voor alle christenen, is te blijven in Christus. In een houding van onvoorwaardelijk vertrouwen in Zijn gemeenschap te leven, dat is de enige mogelijkheid voor een christen om een godvruchtig leven te leiden.

De apostel Paulus neemt dit beeld over in Rom.6. "Eén plant geworden met Christus". Daar wijst hij ook tevens op het feit dat wij allen die in Christus zijn, in Zijn dood en opstanding zijn gedoopt. Dit ligt in dezelfde lijn als dat wat we lezen in 1Kor. 12:13: "Want ook wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt."

Een ander beeld vinden we in Ef.2:19-22. Daar wordt de Gemeente vergeleken met een gebouw. Christus Zelf is hoeksteen en fundament. De apostel heeft daarbij ongetwijfeld gedacht aan Ps.118:22 en Jes.28:16. Christus is het fundament van de Gemeente. ^{1Kor.3:11}

Op Hem wordt de Gemeente gebouwd, want Hij is de Rots die niet wankelt. De Gemeente is een levend huis, een heilige tempel. Daarbij is elke gelovige een levende steen, die zich moet laten invoegen in dat hei-

ligdom. ^{1Pet.2:5}

Ook hier blijkt de persoonlijke verantwoordelijkheid. Wij kunnen ons nooit verschuilen achter de ontrouw van anderen. Ieder christen is persoonlijk verantwoordelijk voor zijn of haar houding tegenover de Heer.

In Ef.2:22 wordt dit gebouw "een woonstede van God" genoemd. Niet meer een tabernakel zoals Israel die had op de woestijnreis. Ook geen kathedralen of basilieken, zoals het christendom ten onrechte heeft gemeend te moeten bouwen, maar een geestelijk huis, een levende woonstede waarin de Heere God woont en waardoor Hij Zich door Zijn geest wil openbaren.

Andere beelden worden gebruikt om de plaats van de Gemeente in de wereld aan te duiden. Een stad op een berg; het zout der aarde.

In het laatste bijbelboek, openbaring, zien we de Gemeente afgebeeld als gouden kandelaren. Een beeld dat wij ook kennen uit de tabernakeldienst van het volk Israel.

Tenslotte vergelijkt de apostel Paulus in 2Kor.11:2 de gemeente van Korinthe met een reine maagd, die aan een man wordt voorgesteld.

Wij zien in deze beelden de Gemeente van Christus in zijn veelzijdige plaats in Gods heilsbedoeling en opdracht in de wereld.

3a. de Gemeente als lichaam van Christus

Als het Nieuwe Testament spreekt over het wezen van de Gemeente, dan wordt heel nadrukkelijk gezegd: "Gijlieden zijt het lichaam van Christus,

en leden in het bijzonder." ^{1Kor.12:27}

Wat dit wezenlijk betekent, kunnen we verstaan als we luisteren naar wat Jezus zegt over de komst en het werk van de Heilige Geest. Van die Geest zegt Hij: "Hij zal in u zijn." ^{Joh.14:17}

Wat dat inhoudt volgt daarna: "In dien dag zult gij bekennen, dat Ik in Mijn Vader ben, en gij in Mij, en Ik in u." ^{Joh.14:20}

In dit verband heeft iemand gezegd: "Christus ist das Ich der Gemeinde." Dat is het waar het hier om gaat. De Gemeente wordt beleefd door Christus. Daarom is het geen beeldspraak meer als de Gemeente "lichaam van Christus" wordt genoemd.

Met voorzichtigheid mogen wij zeggen dat Christus de lichamelijke van God is. Want het heeft God behaagd, met Zijn volheid in Hem te wonen.

^{Kol.1:19} Daarom woont de volheid van God in Hem lichamenlijk. ^{Kol.2:9}

"Ik in de Vader", zegt Jezus, "gij in Mij en Ik in U." Dat betekent toch heel concreet, dat zoals God in Christus woont, Christus woont in Zijn Gemeente en ieder lid van die Gemeente met Zijn volheid vervult.

Op grond van deze geopenbaarde heilswaarheid kon Paulus bidden voor de christenen: "...opdat Christus door het geloof in uw harten wone." ^{Ef.3:17}

Er is een geestelijk-organische verbinding tussen Christus en Zijn Gemeente. Daarom is:

- a. het lichaam van elke gelovige een tempel van de Heilige Geest; ^{1Kor.6:19} en
- b. alle ware christenen gezamenlijk, als lichaam van Christus, de tempel van God, nu en in de voleinding.

^{1Kor.3:16; Op.21:22}

Dat betekent ook dat, zoals er een levensgemeenschap is tussen Christus als Hoofd en de Gemeente als Zijn lichaam, deze levensverbinding ook bestaat tussen de christenen onderling, omdat zij elkanders leden zijn. Dat is de éénheid des Geestes en wij zijn verantwoordelijk deze eenheid des Geestes "naarstiglijk" te bewaren. ^{Ef.4:3}

Zoals elke gelovige met Christus verbonden is omdat Zijn leven in hem is, zo bindt datzelfde leven allen samen die tot dat lichaam behoren. Daarom hebben we eerder gezegd, dat de Gemeente geen organisatie, maar een organisme is.

De hoedanigheid van het door God geschapen menselijk lichaam mogen we ook toepassen op de Gemeente als lichaam van Christus. Daarom willen we nogmaals herhalen dat hier geen sprake is van een beeld, maar van de werkelijkheid. Een aantal citaten uit de brieven van de apostel Paulus mogen ons dit nogmaals duidelijk maken:

"Alzo zijn wij velen een lichaam in Christus", ^{Rom.12:5}

"En gijlieden zijt het lichaam van Christus", ^{1Kor.12:27}

"En Hij is het Hoofd des lichaams, namelijk der Gemeente", ^{Kol.1:18}

"de Gemeente Welke Zijn lichaam is," ^{Ef.1:23}

"voor Zijn lichaam, hetwelk is de Gemeente", ^{Kol.1:24}

"tot opbouwning des lichaams van

Christus", ^{Ef.4:12}

Christus het Hoofd, wij de leden. Wat een geweldige gedachte! Zo heeft God bewezen dat Hij wil wonen bij de mensen. In Christus is God niet meer ver van ons vandaan, maar heeft Hij ons, die in Christus geloven in Zijn levensgemeenschap opgenomen. Dat betekent, dat het wezen van de Gemeente berust in het leven van Christus, die het Hoofd van het lichaam is. Vanuit Christus vloeien al Zijn krachten, goederen en eigenschappen over op hen die Hem toebehoren.

Zij hebben deel aan Zijn gerechtigheid, ^{Rom.5:17, 21} aan Zijn leven, ^{Rom.5:10, 17} en aan Zijn heerlijkheid. ^{2Thes.2:14}

Daardoor is de Gemeentewat haar wezen betreft:

3b.1 Heilig

"Want de tempel Gods is heilig, welke gij zijt." ^{1Kor.3:17}

Wat betekent dat nu concreet? Meestal denken wij bij het begrip "heilig" aan zondeloosheid. Maar de betekenis die het woord in de Bijbel heeft is afzondering en toewijding.

Christus zelf was "afgescheiden van de zondaren", ^{Heb.7:26} Hij was geheel aan God toegewijd. Van Hem zegt de Schrift dat Hij geen zonde heeft gekend en geen zonde heeft gedaan.

In Exodus 19:6 wordt Israel een heilig volk genoemd, terwijl dat volk toch nog wel zondigde. Israel was heilig, omdat God zelf het had afgezonderd van de andere volken. ^{Ex.19:5} Daarom hebben de kinderen Israels de Heere ontheiligd doordat zij zich toch vermengden met de andere volken en

hun afgoden.

In de eredienst van Israel wordt gesproken over heilige klederen en heilige vaten. En wij kennen de Heilige Schrift. Heilig betekent daarom: afgezonderd van... en toegewijd aan. Zo worden in het Nieuwe Testament de gelovigen heiligen genoemd, niet omdat zij zondeloze mensen zijn, maar omdat zij afgezonderde mensen zijn. De consequentie daarvan is natuurlijk nu wel dat zij zich ook als zodanig gedragen door in heiliging te wandelen. Maar de genade van God heeft het mogelijk gemaakt dat mensen, die in zichzelf zondige mensen zijn, in gemeenschap met Christus heiligen worden genoemd. Zij zijn dat, omdat zij "in Christus Jezus zijn." ^{Fil.1:1}

Dat geldt dan voor alle gelovigen, dus voor de totale Gemeente, vandaar dat het tot het wezen van de Gemeente behoort dat hij heilig is.

Wij moeten hierbij nog aantekenen dat het Nieuwe Testament geen naamchristendom kent. Godsdienstige mensen, van welke religie ook, die niet door persoonlijk geloof deel hebben aan de genade van God behoren niet tot de Gemeente. Zij kunnen wel lid zijn van een kerkelijke of godsdienstige organisatie, maar tot het organisme van de Gemeente behoren zij niet.

"Zovelen Hem (Christus) hebben aangenomen, die heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden." ^{Joh.1:12} Een kind van God is iemand, die door de Heilige Geest is wedergeboren.

Slechts zij behoren tot de Gemeente als lichaam van Christus. Het begrip "volkskerk" waarin "naamchristenen" en ware gelovigen zijn verenigd kent het Nieuwe Testament niet.

3b. 2. Eenheid

Het tweede aspect van het wezen van de Gemeente is dat de Gemeente als organisme een eenheid is.

"Want gij allen zijt één in Christus Jezus." Gal.3:28 Dat betekent heel gewoon dat, zoals er maar één Christus, er ook maar één Gemeente kan zijn.

Wij zullen later zien dat er wel een groot aantal plaatselijke gemeenten zijn, die elk voor zich representatief voor de universele Gemeente zijn.

Allen die in Christus geloven zijn in Hem één. Zij vormen tesamen de ekklesia, het lichaam dat Hij zelf door zijn geest bezielt.

Deze éénheid wordt in Ef.4 nader uiteengezet. Wij vinden daar zeven aspecten van éénheid

Eén lichaam - 1Kor.12:12

Eén Geest - 1Kor.6:17

Eén hoop - 1Pet.1:3; 1Joh.3:3; Kol.1:5; Tit.2:13

Eén Heer - Christus, het middel-

punt van deze 7-voudige éénheid

Eén geloof - Jud.:3

Eén doop - 1Kor.12:13

Eén God en Vader - Joh.20:17

Allen die Christus toebehoren worden opgeroepen deze éénheid te bewaren.

Als we deze eenheid nader bezien, wordt het duidelijk dat dit de eenheid is waarom de Heere Jezus heeft

gebeden. "... opdat zij allen één zijn, gelijkerwijs Gij, Vader, in Mij, en Ik in U." Joh.17:21

Uit Gal.3:26-28 blijkt dat dit gebed van Jezus is verhoord in de Gemeente, die ná Zijn opstanding is geboren. Daar zegt de apostel: "Want gij zijt allen kinderen Gods door het geloof in Christus Jezus. Want zovelen als gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan... want gij allen zijt één in Christus Jezus."

Misschien moeten wij opmerken dat deze éénheid eenzijdig is. Van Gods kant is deze éénheid een feitelijke werkelijkheid. De éénheid van alle ware christgelovigen bestaat daarin dat zij allen "zijn overgegaan uit de dood in het leven." Joh.5:24 Zij allen zijn wedergeboren. De kracht van die wedergeboorte is het levende woord van God. 1Pet.1:23-25

In Christus zijn zij een nieuwe schepping 2Kor.5:17 en door de Geest gedoopt in het lichaam van Christus. 1Kor.12:13 Het "leven in Christus Jezus" Rom.8:1 maakte hen tot een levenseenheid.

De zevenvoudige eenheid, genoemd in Ef.4 kunnen we in drie lijnen verdelen.

"Eén lichaam, één Geest, één hoop" is de eerst lijn. Hierin wordt de structuur van de Gemeente aangegeven, en wel naar buiten als het ene lichaam, naar binnen door de éne Geest. Daarbij moeten we bedenken dat de Heilige Geest het leven is van

de nieuwe mens. "Wat uit de Geest (de Heilige Geest) geboren is, dat is geest (nieuwe mens)." ^{Joh.3:6} Wie die geest, d.w.z. die nieuwe natuur, die uit de Geest geboren is, niet heeft, behoort Christus niet toe, ^{Rom.8:9}, behoort dan ook niet tot de Gemeente.

Naar boven, of misschien naar voren gericht, wordt de structuur van de Gemeente bepaald door de éne hoop. De hoop richt zich op de toekomst, op het ontvangen van het beloofde erfdeel. Immers, het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen. ^{1Joh.3:2}

Elke vermaning die in het Nieuwe Testament op het praktische leven is gericht, is tegelijkertijd toekomstgericht. De hoop vestigt zich op de dag van Christus. Hij zal verschijnen en dan eerst zal de Gemeente in zijn volheid openbaar worden. Dat is een individuele ervaring voor elke gelovige, maar tegelijkertijd een gezamenlijke manifestatie van de werkelijke eenheid.

De tweede lijn van het zevental is: "Eén Heer, één geloof, één doop."

"Ik zal mijn Gemeente bouwen", heeft de Heere Jezus gezegd. De Stichter is tegelijkertijd het Hoofd van de Gemeente. Aan Hem ontleent het gehele lichaam leven en groei. ^{Ef.4:16}

Geloof is verder de basis waarop de Gemeente wordt gebouwd. Dat geloof is niet het product van menselijke inspanning, maar de vrucht van de prediking van het levende woord van God. ^{Rom.10:17} Toch moet nooit worden vergeten dat de mens verantwoordelijk is voor het aannemen van dat

woord, het opnemen van het zaad waaruit nieuw leven voortkomt. De akker moet het zaad opnemen en dan ontstaat vrucht. Dat geloof is dan tegelijkertijd het subjectieve verbindingsmiddel dat alle gelovigen samenbindt.

Eén doop! De betekenis van die ene doop vinden we in Rom.6:3: "weet gij niet, dat zovelen als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn?" Uit Gal.3:27 blijkt dan dat dit "in Christus gedoopt zijn" duidt op onze éénheid met Hem.

Deze doop in Christus heeft met het wezen van de ware gelovigen te maken en vandaar ook met het wezen van de Gemeente. Daar werd voor de eerste maal het getuigenis van de opstanding van Christus uitgedragen. Petrus en de andere apostelen waren daar als oog- en oorgetuigen van het sterven van Christus en Zijn opstanding. Daar waren mensen die het woord aanvaardden en zich lieten dopen. De doop in of met water is dan een illustratie van wat van Gods zijde reeds heeft plaats gevonden. De zondaar die in Christus gelooft ontvangt niet alleen vergeving van zonden, maar wordt "in Christus' dood gedoopt." Dat is een geestelijke zaak; een handelen van God. Het behoort bij het heilswerk. Wie zich daarna in water laat dopen, volbrengt daarin een daad van gehoorzaamheid. ^{1Pet.3:21}

De derde lijn is dan: "Eén God en Vader van allen, Die daar is boven allen,

en door allen, en in u allen."

Dit aspect van eenheid is af te leiden uit het onderwijs van de Heere Jezus Zelf. "Ik in Mijn Vader, en gij in Mij, en Ik in u." ^{Joh.14:20} Zo ook in het gebed dat wij eerder aanhaalden. "Opdat zij allen een zijn, gelijkterwijs Gij, Vader, in Mij, en Ik in U, dat ook zij in Ons een zijn." ^{Joh.17:21}

De Gemeente wordt hier gezien parallel met het wezen van God. In de eerste lijn de Geest, in de tweede de Heer (de Zoon) en in de derde de Vader.

De Gemeente is een eenheid omdat zij de Gemeente is van de éne, enige God. ^{1Tim.3:15}

De Gemeente is evenwel opgebouwd uit vele leden, die allen levende cellen in dat geweldige organisme zijn. Over, door en in die allen is de éne God.

Hoewel verscheidenheid in de Gemeente aanwezig is, omdat zij een lichaam is, waarin niet alle leden dezelfde werking hebben, ^{Rom.12:4} kan er principieel geen gescheidenheid zijn omdat het lichaam één is. De leden van het lichaam hebben wel ieder hun eigen verantwoordelijkheid, maar mogen niet hun eigen wil doorvoeren. Gebeurt dat toch, dan wordt de openbaring van het lichaam geschaad.

Als in een menselijk lichaam enkele cellen een eigen leven gaan leiden, dan ontstaat een kankergezwell.

Woorden en daden van boze mensen in de Gemeente "woekeren voort gelijk de kanker," zegt de apostel Pau-

lus. ^{2Tim.2:17}

Samenvattend zien we dat de Gemeente een schepping van God is. Dat éénheid het belangrijkste kenmerk van die Gemeente is. Deze eenheid behoeft geen menselijke organisatie. Het is een door de werking van Gods Geest gebouwd geestelijk organisme. Dit organisme kan alleen openbaar worden als de leden, dat zijn de individuele gelovigen, niet meer hun eigen leven openbaren, maar het leven van het Hoofd, Christus. ^{Gal.2:20; 2Kor.5:15}

Er is geen sprake van dat wij door enige organisatie deze eenheid tot stand moeten of kunnen brengen. Geen federatie van kerken en geloofsgemeenschappen zal ooit deze eenheid kunnen realiseren.

Allen die waarachtig geloven gelijk de Schrift zegt, zijn één. Niet door een wilsdaad van mensen, maar door het werk van de Heilige Geest.

Aan ons de opdracht om deze door God gewerkte eenheid te bewaren. ^{EF.4:3}

In de praktijk betekent dit dat wij elke gelovige als lid van het ene lichaam aanvaarden. "Alzo zijn wij velen een lichaam in Christus." ^{Rom.12:5}

Dan bewaren wij door de door God gewilde eenheid des Geestes in Christus Jezus, een eenheid die behoort tot het wezen van de Gemeente van Christus.

4. DE ROEPING VAN DE GEMEENTE

Het woord "roeping" en "roepen" komt tientallen malen voor, zowel in het Oude- als het Nieuwe Testament. Als

wij dit begrip hier gebruiken, heeft het de betekenis van "bestemming". Vandaar dat wij het bijna altijd vinden in een vorm van "geroepen tot..."

In het Grieks wordt hier een woord gebruikt, waaruit ook de naam "ekklesia" is afgeleid. De ekklesia, de Gemeente, is uitgeroepen uit de wereld met een nieuwe bestemming.

Het sleutelvers voor dit begrip vinden we in 1Kor.1:9: "God is getrouw, door Welken gij geroepen zijt tot de gemeenschap van Zijn Zoon Jezus Christus, onzen Heere."

Heel duidelijk komt hier tot uitdrukking dat de Gemeente is bestemd tot gemeenschap met de Zoon van God. In het onderwijs van de Heere Jezus kwam deze bestemming ook reeds tot uitdrukking. "Gij in Mij en Ik in u." Joh.14:20

"Gelijkerwijs de rank geen vrucht kan dragen van zichzelf, zo zij niet in den wijnstok blijft; also ook gij niet, zo gij in Mij niet blijft." Joh.15:4

Die gemeenschap is levensgemeenschap. Zonder de gemeenschap met het leven van God, dat in Christus werd geopenbaard, is de mens, hoewel hij wel op aarde leeft, toch dood voor God in zonde en overtreding. Ef.2:1

We kunnen met betrekking tot de roeping nader onderscheiden:

- A. De oorsprong van de roeping
- B. De Middelaar van de roeping
- C. Het doel van de roeping

D. Het wezen van de roeping.

4A. De oorsprong van de roeping ligt in de wil van God, de Vader

Hij is de roepende. Hij doet dit "naar de raad van Zijn wil". Ef.1:11 Door het Evangelie der genade Gods wordt daaraan uitvoering gegeven.

Hij kent ons voordat wij geroepen worden en daarom roept Hij ons.

Zie hiervoor Rom.8:29, 30.

Ook in 2Thes.2:13, 14 wordt dit duidelijk. Daar zegt het woord van God door de dienst van de apostel Paulus: "dat u God van den beginne (of: als eerstelingen) verkoren heeft tot zaligheid, in heiligmaking des Geestes, en geloof der waarheid; Waartoe Hij u geroepen heeft door ons Evangelie, tot verkrijging der heerlijkheid van onzen Heere Jezus Christus."

Dikwijls wordt hier een probleem naar voren gebracht als zou iemand uitverkoren moeten zijn om tot geloof te komen. Dat staat hier echter niet. God heeft verkoren tot heiliging en tot het verkrijgen van de heerlijkheid van Christus.

Deze boodschap behoort niet tot de evangelieverkondiging aan de wereld, maar tot de raad Gods, die aan de Gemeente moet worden onderwezen. Het is één van de aspecten van de roeping van de Gemeente.

4B. De Middelaar van de roeping is Christus

"De God nu aller genade, Die ons geroepen heeft tot Zijn eeuwige heerlijkheid in Christus Jezus." 1Pet.5:10

Hij die Hoofd van het Lichaam is, is ook de Bemiddelaar van de roeping.

Hier kan opnieuw de term "in Christus" worden gebruikt. Wij zijn daarvoor Zijn volk geworden. ^{Tit.2:14}

4C. Het doel van de roeping

God heeft met de Gemeente een wonderlijke bedoeling en Hij heeft ons dit in het Nieuwe Testament bekend gemaakt. Uit Rom.1:5 en 6 blijkt dat ieder die waarachtig gelooft in Jezus Christus als Verlosser en Zaligmaker, ook een door Hem "geroepene" is. Hij, die uit genade het eeuwige leven schenkt, geeft ons ook deel aan de hemelse roeping. ^{Heb.3:1} Dit wordt gezegd met betrekking tot de individuele gelovige, maar het moet ons duidelijk zijn, dat dit dan ook van de gehele Gemeente geldt.

Wat is dan dit doel van Gods roeping? De Heer heeft naar de raad van Zijn wil de Gemeente in Zijn heilsplan der eeuwen een bijzonder plaats gegeven. Naast de Joden en de volkeren treedt deze Gemeente naar voren als een supra-nationaal en bovennatuurlijk Godsvolk, geroepen uit beide groepen van mensen, Joden en heidenen.

Met deze Gemeente (ekklesia) heeft God een wonderlijk doel. Deze Gemeente, de totale som van alle verlossenen, zal het uitvoerend orgaan van Zijn heilsvoornemen zijn. Christenen zijn niet alleen bevrijd van het oordeel, ^{Joh.5:24} maar zullen mede-uitvoerend zijn in de dag van het oordeel.

"Weet gij niet, dat de heiligen de wereld oordelen zullen?" ^{1Kor.6:2} Ja zelfs

over engelen zullen oordelen. ^{1Kor.6:3} Gods doel met de mensheid in het algemeen was en is om Zijn heerlijkheid op aarde te openbaren.

De Gemeente, als de eersteling van de nieuwe schepping, heeft als doel der roeping om de heerlijkheid van God voor mensen en engelen in het heelal ten toon te spreiden.

Drie uitspraken in de brieven van de apostel Paulus geven daarover nog verdere informatie.

"Opdat nu, door de Gemeente, bekend gemaakt worde aan de overheden en de machten in den hemel de veelvuldige (veelkleurige) wijsheid Gods." ^{EF.3:10}

Dit betekent niets minder dan dat de engelmachten op de Gemeente neerzien. Gods handelen met deze Gemeente, nu in deze tijd moet een demonstratie van Gods macht en wijsheid zijn. De draagwijdte daarvan kunnen wij ons nauwelijks voorstellen. Toch wordt het ons meegedeeld, opdat wij daardoor aangespoord zouden worden, om in overeenstemming met deze hoge roeping onze levenswandel te voeren.

"Opdat Hij zou betonen in de toekomstige eeuwen den uitnemenden rijkdom Zijner genade, door de goedertierenheid over ons in Christus Jezus." ^{EF.2:7}

Niet alleen nu, maar ook in de eeuwigheid heeft God een doel met de Gemeente.

Toen God de Vader in Zijn eeuwig

raadsbesluit alles aan Christus onderwierp, ^{1Kor.15:27} gaf Hij Hem de Gemeente als Zijn lichaam, het orgaan waarin en waardoor Hij zich zou openbaren.

"(God) heeft alle dingen Zijn voeten onderworpen, en heeft Hem aan de Gemeente gegeven tot Hoofd boven alle dingen; welke Zijn lichaam is, en de vervulling Desgenen, Die alles in allen vervult." ^{Ef.1:22, 23}

Dit einddoel der roeping Gods om Christus' heerlijkheid te delen en te openbaren ligt in de voleinding. In dit opzicht is de roeping van de Gemeente eschatologisch, d.i. op de toekomstige dingen gericht. Daarmee onmiddellijk verbonden het doel van Gods roeping in het aardse leven van de gelovigen. Immers, alle vermaningen in het Nieuwe Testament met betrekking tot de levenshouding van Gods kinderen, zijn gericht op die dag van Christus. Tegelijkertijd wordt duidelijk dat de ingang in het eeuwig koninkrijk ruim zal zijn, naarmate wij hier en nu onze roeping en verkiezing bevestigen. ^{2Pet.1:10, 11}

Daarom is het noodzakelijk de verschillende aspecten van deze roeping te kennen.

4D. Het wezen van de roeping

Het wezen van de roeping van de Gemeente wordt gekenmerkt door de volgende begrippen:

A. Gemeenschap ^{2Kor.1:9}

Gemeenschap behoort tot het wezen van de Gemeente en is als zodanig

een onderdeel van de roeping. Hoofd en lichaam vormen een wezeneseenheid. Dat is de diepe werkelijkheid van de woorden van Jezus, die wij eerder aanhaalden: "Gij in Mij en Ik in u." ^{Joh.14:20}

Daarom is de Gemeente ook geen organisatie, maar een organisme. Het wezen van dat organisme is de eenheid in de veelvormigheid van de leden. Vandaar de oproep deze eenheid des Geestes te bewaren. ^{Ef.4:3}

De Gemeente heeft deel (of heeft gemeenschap) aan de prediking van het Evangelie. ^{Fil.1:5}

Gemeenschap met het bloed van Christus in de verzoening." ^{1Kor.10:16}

Gemeenschap in geloof. ^{Fmn.:6}

Gemeenschap door te wandelen in het licht. ^{1Joh.1:7}

God heeft ons geroepen uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht. ^{1Pet.2:9} Daarom behoren wij ook in het licht te wandelen en zo de gemeenschap waartoe wij zijn geroepen ook in de praktijk te ervaren.

B. Vrijheid

"Want gij zijt tot vrijheid geroepen." ^{Gal.5:13} Als Jezus tot de Joden zegt: "De waarheid zal u vrij maken", ^{Joh.8:32} vragen zij zich verwonderd af waarvan zij dan wel vrijgemaakt moesten worden. De Heer maakt hen dan duidelijk, dat "ieder die de zonde doet een slaaf is van de zonde." ^{Joh.8:34} Van deze slavernij heeft Christus de Zijnen vrijgemaakt, zodat de vrijheid waartoe God de Gemeente heeft geroepen

allereerst is: vrijgemaakt van (de heerschappij van) de zonde. ^{Rom.6:17}
Ook vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods, ^{Rom.8:2} waardoor het mogelijk geworden is, nu als wedergeboren mensen in gemeenschap met Christus en met allen die van Hem zijn in nieuwheid des levens te wandelen. ^{Rom.6:4} Geroepen tot vrijheid betekent een vrijgestelde te zijn, waarin onbelemmerd het nieuwe leven van Christus kan openbaar worden.

C. Eenheid

Eenheid en gemeenschap zijn twee begrippen die heel dicht bij elkaar liggen. Toch zijn zij niet geheel identiek. Eerder hebben wij duidelijk gemaakt, dat deze eenheid tot het wezen van de Gemeente behoort. Maar wij worden ook geroepen deze eenheid te erkennen en te bewaren. Daarom zij nogmaals gewezen op de uitspraak van Paulus: "Zo bid ik u dan, ik, de gevangene in den Heere, dat gij wandelt waardiglijk der roeping, met welke gij geroepen zijt;... U benaarstigende te behouden de enigheid des Geestes..." ^{Ef.4:1-3}

Een vermaning dus, om in overeenstemming met de roeping te leven. Alles wat in het Nieuwe Testament over de eenheid van de Gemeente wordt gezegd, maakt duidelijk dat God die eenheid ook metterdaad wil. Hij heeft de eenheid gemaakt. Hij heeft ons daartoe geroepen en verwacht dat wij die eenheid ook zullen openbaren. Alles wat Gods woord ons leert met betrekking tot de roeping van de Gemeente is bestemd om in de

praktijk van het dagelijks leven door de christenen te worden gerealiseerd. Dat betekent ook dat wij geroepen zijn tot:

D. Lijden

"Want hiertoe zijt gij geroepen, dewijl ook Christus voor ons geleden heeft." ^{1Pet.2:21}
"Zo wij anders met Hem lijden, opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden." ^{Rom.8:17}

Dit lijden met Christus, waartoe de Gemeente wordt geroepen, moeten we niet verwarren met het lijden als gevolg van de zonde in de wereld. De Gemeente is in deze wereld, die in de macht van de boze ligt. ^{1Joh.5:19}
Die Gemeente is een "Fremdkörper", een vreemd element in de wereld. In die wereld, heeft Jezus zelf gezegd, zult gij verdrukking hebben. ^{Joh.16:33}
Daarom moet het ons niet verbazen dat de Gemeente tot lijden is geroepen. Dat ligt niet aan de Gemeente, maar aan de wereld. ^{Joh.3:20}
Niet allen zullen dat op dezelfde wijze ervaren, maar er is nooit een tijd geweest dat de Gemeente niet ergens werd vervolgd. In onze tijd gebeurt dat in meer dan de helft van de wereld. In alle communistisch geregeerde landen, maar ook waar andere totalitaire regimes heersen, leeft de ware christenheid in verdrukking. Maar, het behoort tot de roeping van de Gemeente met Christus te lijden om eens met Hem verheerlijkt te worden. Zie voor dit onderwerp: Rom.8:17; 1Kor.12:26; Fil.1:29;

2Thes.1:5; 1Pet.2:19-21; 5:10

E. Heerlijkheid

Tenslotten leidt het echter tot heerlijkheid. De heerlijkheid van God zal in de toekomst het deel zijn van de Gemeente van Christus. Hij is de Uitverkorene van God en wij delen in die roeping en verkiezing.

Daarom weegt het lijden van deze tijd niet op tegen de heerlijkheid die aan ons zal geopenbaard worden. ^{Rom.8:19} Alles wat over de Gemeente wordt gezegd betreft natuurlijk ook het persoonlijke leven van elke gelovige.

5. DE TOEKOMST VAN DE GEMEENTE

Tenslotte in kort bestek nog enkele aantekeningen over de toekomst van de Gemeente van Christus. Dit is in zichzelf een veelzijdig onderwerp, waarover een groot aantal bijzonderheden te vermelden zou zijn. Wij volstaan met een kort overzicht van de nieuwtestamentische gegevens.

We hebben eerder gezien dat de Gemeente wordt gebouwd tot een "geestelijke woonstede van God". ^{Ef.2:22} Elke gelovige is dan een levende steen aan dit godsgebouw. ^{1Pet.2:5}

Het is een bouwwerk en dat bouwen gebeurt nu, in de tijd der genade. De Heilige Geest doet dat door middel van de door Hem gegeven genadegaven. In de toekomst zal die woonstede, dat gebouw, voltooid zijn en openbaar worden.

"Ziet, de tabernakel Gods is bij de mensen, en Hij zal bij hen wonen..." ^{Op.21:3}

Deze tent of tabernakel is hetzelfde orgaan dat in Ef.2:22 wordt genoemd.

Daarmee gaat dan tevens een profetie uit het Oude Testament in vervulling. De profeet Ezechiël geeft in hoofdstuk 27 een geweldig perspectief over de toekomst van het volk Israel. De twaalf stammen van Israel zullen in de voleinding weer verenigd zijn en als één volk wonen in het land dat God hen teruggeeft. Wij mogen deze profetie niet toepassen op de kerk, zoals dikwijls wordt gedaan, want het gaat over Israel en de volkeren. De Gemeente is de tempel van de levende God, waardoor Hij Zijn glorie zal openbaren. De Gemeente is nu een verborgenheid, omdat allen die tot de Gemeente behoren zijn uitgetrokken uit de tegenwoordige boze wereld. ^{Gal.1:4} Hun burgerrecht, hun politiekma, is in de hemelen. ^{Fil.3:20} Hun leven is thans met Christus verborgen in God. ^{Kol.3:3}

In de toekomst, nadat de grote toevengadering ^{2Thes.2:1} heeft plaats gevonden, zal de Gemeente voor altijd met Christus zijn. ^{1Thes.4:17} Zij zal met Hem verschijnen in heerlijkheid. ^{Kol.3:4; 1Joh.3:2} Niet alleen de ontslapenen ^{Fil.1:23} zullen met Christus zijn, maar de voltallige Gemeente. Deze toekomstverwachting moet de Gemeente in zijn geheel, en elke gelovige individueel brengen tot heiliging. Toekomst heeft te maken met verwachting. Wij verwachten niet ons sterven, zelfs niet de opname, maar wij verwachten Jezus Christus onze Heer en Heiland. Johannes spreekt over een reinigende (heiligende) hoop: "En een ieder, die deze hoop op Hem heeft, die reinigt

zichzelf, gelijk Hij rein is." ^{1Joh.3:3}

Gemoedsgesteldheid

anoniem

Wat ook verand're of verkeer',
God heeft een vaste tijd gezet
aan dag en jaar, aan zon en maan,
zodat zij op en onder gaan
naar Zijn gestelde wet.

Toch hoor ik vaak de stille klacht:
"Wat gaat de tijd toch snel voorbij!"
Want uur en dag en maand en jaar
vervlieden of het schaduw waar'.
Wat toch de oorzaak zij?

De oorzaak dier vermeende klacht
vloeit niet uit vreugde of verdriet,
maar uit de stemming van 't gemoed,
waarin vaak stille vreze woedt
voor 't naderend verschiet.

Wanneer wij aan de ingang staan
van 't leven, dat zoveel ons biedt,
waarin het alles roept om vreugd,
zodat de jonkheid zich verheugt,
dan deert de toekomst niet.

Maar heel de schepping doet ons zien
een komen en een henengaan,
en dat de tijd, die God ons geeft,
op 't midden hare hoogte heeft,
om daarna af te gaan.

Dan, als bij 's levens schemering
't gemoed herdenkt het gans verleên,
zucht 't hart, dat buiten God nog leeft,
en nog voor dood en oordeel beeft:
"Wat vliegt de tijd toch heen!"

Maar 't kind van God beklagt zich niet
bij 't vlieden van de levenstijd.
Hij vond aan Jezus voeten rust
en staart nu op de zaal'ge kust,
door God hem toebereid.

Welzalig hij, die leert verstaan,
waartoe dat God hem 't leven gaf.
De Heer geleidt hem aan Zijn hand
door 't aardse heen - naar 't Vaderland,
tot aan - tot over 't graf.

Agenda

De nevenstaande agenda is uiteraard niet volledig.

Op ons programma staat nog de jaarlijkse

**NBC conferentie in Wuppertal, van
zaterdag 30 juli tot en met vrijdag 5 augustus 2011.**

Ook niet-deelnemers zijn welkom in de bijeenkomsten, die vanaf
zaterdagavond gehouden worden, dagelijks om 9:45 en 19:30 uur.

Het adres is:

Bildungsstätte "Bundeshöhe", Bundeshöhe 7, 42285 Wuppertal,
Duitsland.

Onderwerp: "Jezus, de Nazarener."

Zeer drukke werkzaamheden en een intensief seizoen zijn er oorzaak van, dat deze circulaire dit keer wel erg laat verschijnt.

Wij hopen dat u het ons niet al te zeer kwalijk neemt, maar de (bijna) dagelijkse bijeenkomsten en de voorbereiding en uitwerking van de opnamen hebben hogere prioriteit dan de uitgave van deze circulaire. Van onze activiteiten houden wij u niettemin op de hoogte via www.bijbelstudie.nl.

Inmiddels ligt de jaarlijkse tentcampagne al weer achter ons. Met dankbaarheid en ook lichte weemoed zien wij daarop terug. Dankbaarheid voor de mensen die met Het Woord werden bereikt en voor de geweldige samenwerking met alle vrijwillige medewerkers van dit toch zeer avontuurlijke werk. Weemoed omdat we helaas al weer moesten stoppen. Inmiddels zien wij uit naar de bovenvermelde jaarlijkse conferentie in Wuppertal. Natuurlijk bent u in de bijeenkomsten van harte welkom. En ja, er zijn inderdaad nog enige bedden vrij...

Officieel is weliswaar de inschrijving voor de komende studiereis naar Brittannië van 7 tot 16 oktober a.s. reeds gesloten, maar als u alsnog mee wilt zullen wij onze uiterste best doen dit toch nog te realiseren! Er is nog plaats.

Agenda van Ab Klein Haneveld

- ALKMAAR donderdag 29 sep, 27 okt, 's HERTOGENBOSCH woensdag
10/24 nov, 8 dec, 19 jan, 2/16 feb, 28 sep, 26 okt, 9/23 nov, 7 dec,
1/15/29 mrt, 12/26 apr, 10/24 mei; 18 jan, 1/15/29 feb, 14/28 mrt,
19:45 uur; 11/25 apr; 20:00 uur;
"Delta", Oude Kanaaldijk 2, Wederkomstkerk, Rijnstraat 20.
De wederkomst van Christus
- APELDOORN zondag 25 sep, LEERDAM zondag 18 sep, 13 nov,
4 dec; 10:30 uur, "Kindervreugd" 11 dec, 8 jan, 5 feb, 4 mrt, 1/29
P. Saenredamstr. 15 apr, 27 mei, 24 jun; 10:00 uur;
BEVERWIJK zondag 17 jul, 23 okt, Patrimonium, Jeekelstr. 40a,
26 feb, 22 apr; 10:00 uur; De 2de brief aan Korinthe
B.H.K.-gebouw, Groenelaan 74
- BOLSWARD zondag 2/30 okt, 27 LINSCHOTEN maandag 26 sep,
nov, 22 jan, 19 feb, 18 mrt, 15 apr, 24 okt, 7/21 nov, 5 dec, 16/30 jan,
13 mei, 10 jun, 8 jul; 10:00 uur; 13/27 feb, 12/26 mrt, 23 apr,
"Oranje-Kapel", 7/21 mei; 20:00 uur;
Grote Dijklakker 41; "Bij de tol", Nieuwe Zandweg 12,
Het Evangelie van Markus
- DRACHTEN donderdag 6/20 okt, OLDEBROEK dinsdag 27 sep,
3 nov, 1/15 dec, 12/26 jan, 25 okt, 8/22 nov, 6 dec, 17/31 jan,
9/23 feb, 8/22 mrt, 5/19 apr, 14/28 feb, 13/27 mrt, 10/24 apr,
3 mei; 20:00 uur; 8/22 mei; 20:00 uur;
Rode Kruis gebouw, Stationsweg 43,
De Geeuw 31; Het boek 2Samuel Christus in de Psalmen
- DRACHTEN zondag 6 nov, OLDEBROEK zondag 18 sep,
10:00 uur, Rode Kruis gebouw, 2/30 okt, 13/27 nov, 11 dec,
De Geeuw 31 8/22 jan, 5/19 feb, 4/18 mrt,
EMMEN maandag 3/17/31 okt, 1/15/29 apr, 13 mei; 17:30 uur;
14/28 nov, 12 dec, 23 jan, 6/20 feb, L.H.N.O. gebouw,
5/19 mrt, 2/16 apr, 14 mei; Van Sytzamalaan 3
19:30 uur; Ichthuskerk,
Walstraat 21,
Het boek Handelingen
- 't LOO (Oldebroek) zaterdag 1 okt,
19 nov; 10:00 uur;
Beltgravenzaal,
Landgoed 't Loo, Looweg 47
Nederlands Bijbelstudie Contactdag
- URK dinsdag 4/18 okt, 1/15/29 nov,
13 dec, 24 jan, 7/21 feb, 6/20 mrt,
3/17 apr, 1/15 mei; 20:00 uur;
't Jeugd, Richel 4,
De 1e brief aan Korinthe
- URK zondag 20 nov; 10:00 uur;
Rode Kruisgebouw, Wijk 8-2

Evangelisch

Misschien mag ik het niet vertellen, maar onlangs had ik een min of meer vertrouwelijk gesprek met een lid van het "leiderschap" van een zich evangelisch noemende gemeente. Via via was hij in het bezit gekomen van audiocassettes over de brief aan de Galaten en had begrepen dat wij, gelovigen, door de dood en opstanding van de Heere Jezus Christus niet alleen vergeving van zonden hadden ontvangen, maar ook waren bevrijd van de heerschappij van de zonde, de wet en de dood. Hij had begrepen, dat wij met Christus zijn gestorven en opgestaan en daardoor in Christus nieuwe schepselen zijn geworden. Maar wat mij door de ziel sneed waren zijn woorden:

"Dat weet bij ons niemand!"

Het betreft hier het hart van het Evangelie: "...dat, indien Eén voor allen gestorven is, zij dan allen gestorven zijn. En Hij is voor allen gestorven... Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden." 2Kor.5:15-17

Maar: "Dat weet bij ons niemand!"

Sinds dit gesprek kom ik maar niet los van de woorden van de apostel Paulus: "... hebbende een gedaante van godzaligheid, maar die de kracht derzelve verloochend hebben." 2Tim.3:5

*Zou het begrip "evangelisch" niet wet-
telijk beschermd kunnen worden?*

Ab Klein Haneveld

Nederlands Bijbelstudie Centrum

Uit de statuten: "De Stichting Nederlands Bijbelstudie Centrum stelt zich ten doel de kennis van de inhoud van de Bijbel, die zij beschouwt als Gods Woord, te verspreiden. De stichting tracht haar doel te verwezenlijken door getuigenis in woord en geschrift." In de praktijk wordt dit o.a. gedaan door het houden van bijbelstudieavonden, tentcampagnes, contactdagen, collegedagen en conferenties, studiereizen; de uitgave van de lezingen op audio-cd's en cassettes; de uitgave van brochures en deze circulaire.

Financieel is het Nederlands Bijbelstudie Centrum afhankelijk van vrijwillige bijdragen.

Correspondentieadres

Benny Goodmanstraat 40
1311 RA Almere
telefoon (036) 53 62 976
telefax (036) 54 68 644

Internet

www.bijbelstudie.nl
info@bijbelstudie.nl

Giften

ING 55 67 669
Rabobank 30 87 47 046
ten name van
Nederlands Bijbelstudie Centrum
Almere

Giften voor de tentevangelisatie

Rabobank 10 35 81 006
ten name van
NBC Evangelisatie, Almere